DOMSTOLENS DOM (tredje afdeling)
18. februar 1987 *

I sag 98/86,

angående en anmodning, som tribunal de première instance de Dinant i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag

Anklagemyndigheden

mod

Arthur Mathot, Celles (provinsen Namur),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1, nr. 6, første afsnit, i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler (EFT L 33 af 8.2.1979, s. 1),

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne U. Everling og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af

— den offentlige anklager ved tribunal de première instance de Dinant,

— den belgiske regering ved direktør for Europæiske Anliggender De Belder,

* Processprog: Fransk.

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Daniel Jacob, Den Juridiske Tjeneste,

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 12. november 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. november 1986,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 6. marts 1986, indgået til Domstolen den 14. april 1986, har tribunal de première instance de Dinant i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 30 for at kunne afgøre, om de belgiske regler om mærkning af smør er forenelige med fællesskabsretten.

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en straffesag mod Arthur Mathot, som tiltales for at have bragt smør af egen produktion i omsætning i Belgien i en emballage, som i strid med lov af 8. juli 1935 og kongelig anordning af 27. februar 1963 ikke var mærket med hans navn og adresse.

3 Den nationale retsinstans har fastslået, at der med hensyn til smør fremstillet i Belgien ifølge belgisk lovgivning gælder en forpligtelse til på emballagen at angive producentens, fabrikantens, forarbejderens eller sælgerens navn og adresse i Belgien, mens der ikke gælder en sådan forpligtelse for smør indført fra de øvrige medlemsstater, hvilket kan indebære, at belgiske producenter, fabrikanter eller forarbejdere bliver stillet ringere end deres udenlandske konkurrenter, og således have »en restriktiv eller tilsvarende virkning, der er i strid med EØF-traktatens artikel 30«; desuden giver supermarkederne og lavprisvarehusene i Belgien tilsyneladende smør, på hvis emballage hverken forarbejderens navn eller adresse er angivet, en fortrinsstilling.

4 På denne baggrund har den nationale ret forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»Er den forpligtelse til at angive navn og adresse på smørs emballage, som udelukkende påhviler belgiske erhvervsdrivende, men ikke konkurrenterne i de øvrige medlemsstater, i strid med EØF-traktatens artikel 30?«

5 Vedrørende fællesskabsreglerne og de gældende belgiske regler på området, samt de indlæg, der er indgivet af tiltalte i hovedsagen, den offentlige anklager, den belgiske regering og Kommissionen, henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

6 Det bemærkes først, at Domstolen inden for rammerne af EØF-trakatens artikel 177 hverken kan udtale sig om fortolkningen af nationale ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser eller om sådanne bestemmelsers forenelighed med fællesskabsretten. Den kan imidlertid forsyne den nationale domstol med de fællesskabsretlige fortolkningselementer, som kan gøre det muligt for denne at løse det juridiske problem, som er forelagt den. Det fremgår af oplysningerne i sagen, at den nationale retsinstans med det forelagte spørgsmål ønsker oplyst, om og under hvilke omstændigheder EØF-traktatens artikel 30, andre bestemmelser i traktaten eller et generelt fællesskabsretligt princip er til hinder for, at visse bestemmelser i national lovgivning om mærkning af smør, som er i overensstemmelse med et fællesskabsdirektiv, kun finder anvendelse på produkter af indenlandsk oprindelse, men ikke på produkter hidrørende fra andre medlemsstater.

7 For så vidt angår EØF-traktatens artikel 30 må det understreges, at denne bestemmelse har til formål at fjerne hindringer for import af varer, men derimod ikke tilsigter, at indenlandsk fremstillede varer i alle tilfælde skal være underlagt de samme vilkår som importerede varer; en ordning, hvorefter der gælder forskellige vilkår for forskellige varer, men som ikke opstiller hindringer for importen eller afsætningen af importerede varer, er ikke omfattet af forbuddet i artikel 30 (dom af 23. oktober 1986, Cognet, sag 355/85, Sml. s. 3231).

8 Selv om der skulle være tale om en forskelsbehandling af det indenlandske smør, kan en sådan forskelsbehandling i et tilfælde som det, der er beskrevet i forelæggelseskendelsen, under ingen omstændigheder hindre importen af smør eller afsæt-

ningen af importeret smør. EØF-traktatens artikel 30 er derfor ikke til hinder for sådanne regler.

9 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt ovennævnte forskelsbehandling kan være i strid med det generelle forbud mod forskelsbehandling, må der henvises til Domstolens praksis, der går ud på, at en ordning, som indebærer, at indenlandsk fremstillede varer stilles ringere end importerede varer, og som en medlemsstat har indført inden for en sektor, der hverken er omfattet af fællesskabsretlige bestemmelser eller er genstand for en harmonisering af de nationale lovgivninger, ikke er omfattet af fællesskabsrettens anvendelsesområde (ovennævnte dom af 23. oktober 1986).

10 I det foreliggende tilfælde er der sket en harmonisering af de nationale lovgivninger om mærkning af smør som følge af Rådets direktiv 79/112 af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler (EFT L 33, s. 1). I medfør af artikel 3, stk. 1, i dette direktiv skal:

»mærkning af levnedsmidler... kun omfatte følgende obligatoriske oplysninger:

...

6) navn eller firmanavn og adresse på fabrikanten eller pakkevirksomheden eller på en forhandler, der er etableret inden for Fællesskabet.«

Og stk. 2 bestemmer:

»Uanset bestemmelserne i stk. 1 kan medlemsstaterne opretholde nationale bestemmelser, som foreskriver angivelse af fremstillings- eller pakkevirksomheden for så vidt angår deres nationale produktion.«

11 Ovennævnte direktiv 79/112 har indført forpligtelser med hensyn til mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler, der sælges i hele Fællesskabet, uden at der kan foretages nogen sondring på grundlag af levnedsmidlernes oprindelsessted, bortset fra artikel 3, stk. 2. Følgelig skaber nationale regler, som kun pålægger

indenlandske produkter disse forpligtelser, og ikke produkter, der er indført fra andre medlemsstater, en forskelsbehandling til skade for visse erhvervsdrivende, der er i strid med fællesskabsretten, og som beror på, at direktivets krav endnu ikke anvendes på importerede produkter. Dette forhold kan dog ikke berettige disse erhvervsdrivende til at anmode om at kræve fritagelse for forpligtelser, der er i overensstemmelse med direktivet. Det tilkommer Kommissionen at sørge for, at de nationale myndigheder bringer dette forhold til ophør ved at udvide anvendelsesområdet for de nationale regler til alle de i direktivet omhandlede produkter.

12 Det forelagte spørgsmål må derfor besvares således, at hverken EØF-traktatens artikel 30, andre bestemmelser i traktaten eller generelle fællesskabsretlige principper er til hinder for, at visse bestemmelser i en national lovgivning, der er i overensstemmelse med et fællesskabsdirektiv, kun finder anvendelse på varer af indenlandsk oprindelse og ikke på varer hidrørende fra andre medlemsstater.

Sagens omkostninger

13 De udgifter, der er afholdt af den belgiske regering og af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale domstol, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling),

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af tribunal de première instance de Dinant ved kendelse af 6. marts 1986 for ret:

»**Hverken EØF-traktatens artikel 30, andre bestemmelser i traktaten eller generelle fællesskabsretlige principper er til hinder for, at visse bestemmelser i en national**

lovgivning, der er i overensstemmelse med et fællesskabsdirektiv, kun finder anvendelse på varer af indenlandsk oprindelse og ikke på varer hidrørende fra andre medlemsstater.«

Galmot Everling Moitinho de Almeida

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. februar 1987.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for tredje afdeling